

Arrest

nr. 211 907 van 5 november 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. WOLSEY
Verbindingslaan 27
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 5 juli 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 juni 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 augustus 2018 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 24 augustus 2018.

Gelet op de beschikking van 4 september 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 oktober 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat G. GASPART die *loco* advocaat J. WOLSEY verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” van 28 juni 2018 genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6, §3, 3° van de Vreemdelingenwet, dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling die al dergelijke bescherming heeft gekregen in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren, tenzij hij elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend.

2. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat verzoekster in Duitsland internationale bescherming, zijnde de vluchtelingenstatus, verkreeg en niets in verzoeksters administratief dossier er op wijst dat zij in Duitsland daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging koestert of een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van een terugkeer naar daar.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat zij geen concrete en valabele elementen bijbrengt die hieraan afbreuk doen of er een ander licht op werpen. Verzoekster beperkt zich immers louter tot het beknopt uiteenzetten van theoretische beschouwingen en het formuleren van algemene beweringen en kritiek, waarmee zij de betreffende vaststellingen van de commissaris-generaal echter niet weerlegt, noch ontkracht.

Met betrekking tot verzoeksters kritiek betreffende de termijn waarbinnen de commissaris-generaal een beslissing moet nemen op grond van artikel 57/6, §3 van de Vreemdelingenwet wijst de Raad erop dat dit een termijn van orde is.

Verzoekster betwist niet, minstens ontkracht of weerlegt zij geenszins de motivering in de bestreden beslissing waar op goede grond het volgende wordt vastgesteld: "In casu brengt u geen elementen aan waaruit blijkt dat u Duitsland hebt verlaten wegens een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. U haalt aan dat u Duitsland heeft verlaten louter en alleen om uw man te kunnen vervoegen in België. Na jullie huwelijk willen jullie immers in België op legale wijze kunnen samenwonen en verder jullie toekomst uitbouwen (zie vragenlijst CGVS, zie CGVS p. 2, 5, 6). Deze motieven zijn echter uitsluitend van persoonlijke aard."

In de mate verzoekster zich beroept op het "principe van eenheid van gezin" daar haar man -met wie zij in Denemarken huwde- in België erkend werd als vluchteling, wijst de Raad er op dat verzoekster (omwille van de problemen in haar land van herkomst) reeds de vluchtelingenstatus heeft verkregen in Duitsland. Dienvolgens kan het principe van eenheid van familie niet dienstig door verzoekster worden ingeroepen teneinde in haar hoofde een erkenning van de vluchtelingenstatus of toekenning van de subsidiaire bescherming in België te bekomen. De Raad wijst erop dat verzoekster om haar verblijf in België bij haar man te regelen/bestendigen zich op een andere procedure dan de procedure voor internationale bescherming dient te beroepen.

De Raad onderstreept verder dat de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen individuele gevallen betreft en geen precedentwaarde heeft die bindend is.

Uit niets blijkt voorts en verzoekster -die op algemene wijze, zonder enig begin van bewijs voor te leggen, oppert dat "Vanwege haar afstand uit Duitsland sinds januari 2017 is het duidelijk dat verzoekster in de Duitse registers geschrapt is en dat haar kaart ondertussen uitgeschakeld is"- toont niet in concreto aan dat het voor haar onmogelijk zou zijn om naar Duitsland terug te keren. Uit de door haar neergelegde documenten blijkt daarenboven en integendeel dat verzoekster over een Duits reisdocument voor erkende vluchtelingen beschikt, afgegeven op 6 oktober 2015 en geldig tot 5 oktober 2018, en een Duitse verblijfskaart/verblijfstitel, eveneens afgegeven op 6 oktober 2015 en geldig tot 5 oktober 2018. Verzoeksters argumentatie dienaangaande overtuigt dan ook geenszins en kan niet worden aangenomen.

De Raad wijst erop dat verzoekster als vluchteling werd erkend in Duitsland, dat als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan haar status en waarvan verzoekster gebruik kan maken. Verzoeksters basisrechten als persoon die internationale bescherming geniet, zijn gegarandeerd. Haar levensomstandigheden kunnen geenszins worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 EVRM.

Verzoekster maakt aldus niet in concreto aannemelijk dat de bescherming die haar in Duitsland wordt verleend ontoereikend zou zijn, noch dat zij er een risico loopt op vervolging in Vluchtelingenrechtelijke zin of op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

3. *Gelet op het voorgaande lijkt verzoekster geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Duitsland.”*

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. X; RvS 13 mei 2014, nr. X).

4.1. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 9 augustus 2018, voert verzoekende partij aan dat het begrip eenheid van familie zou kunnen evolueren met het oog op de hereniging van families die gescheiden werden door een oorlog. Verzoekende partij wijst erop dat op deze manier zij in de mogelijkheid zou zijn om samen te leven met haar echtgenoot. Verzoekende partij wijst erop dat de vaststelling dat zij internationale bescherming heeft gekregen in een ander EU-land, dit de toepassing van het begrip “eenheid van familie” niet in de weg staat. Verzoekende partij wijst dienaangaande naar de rechtsleer, met name naar een artikel verschenen in Cahiers EDEM september 2018, en meent dat de Raad een andere interpretatie zou kunnen hanteren. Voorts is verzoekende partij van oordeel dat in de bestreden beslissing niet werd nagegaan in welke mate zij naar Duitsland kan terugkeren nu haar verblijfstitel afloopt op 5 oktober 2018.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die afbreuk doen aan de in de voormelde beschikking opgenomen grond. Verzoekende partij beperkt zich immers louter tot het aanhalen van theoretische ideeën en opvattingen uit de rechtsleer en het formuleren van algemene opmerkingen en kritiek, doch ze brengt geen concrete en valabele argumenten bij die afbreuk doen aan of een ander licht werpen op de beschikking van 9 augustus 2018.

4.3. De Raad benadrukt dat verzoekende partij geenszins betwist dat zij in Duitsland internationale bescherming heeft gekregen, zijnde de vluchtelingenstatus, noch ontkent zij dat zij ten aanzien van Duitsland geen gegronde vrees voor vervolging koestert en er geen reëel risico op ernstige schade loopt. Verzoekende partij heeft Duitsland immers louter en alleen verlaten om haar man M.A., hier erkend als vluchteling in 2010, in België te (kunnen) vervoegen, met wie zij hier een toekomst wil uitbouwen, zo blijkt duidelijk uit haar verklaringen en dit wordt door haar niet tegengesproken.

Met haar rechtstheoretische-/filosofische benadering van de evolutie van het begrip ‘eenheid van familie’, ontkracht, noch weerlegt verzoekende partij de grond in voormelde beschikking waar als volgt wordt opgemerkt:

“In de mate verzoekster zich beroept op het “principe van eenheid van gezin” daar haar man -met wie zij in Denemarken huwde- in België erkend werd als vluchteling, wijst de Raad er op dat verzoekster (omwille van de problemen in haar land van herkomst) reeds de vluchtelingenstatus heeft verkregen in Duitsland. Dienvolgens kan het principe van eenheid van familie niet dienstig door verzoekster worden ingeroepen teneinde in haar hoofde een erkenning van de vluchtelingenstatus of toekenning van de subsidiaire bescherming in België te bekomen. De Raad wijst erop dat verzoekster om haar verblijf in België bij haar man te regelen/bestendigen zich op een andere procedure dan de procedure voor internationale bescherming dient te beroepen.”

De Raad stipt dienaangaande aan dat een dergelijke aanvraag tot (verblijf in België op grond van) gezinshereniging en een verzoek om internationale bescherming twee onderscheiden procedures zijn met geheel andere en uiteenlopende doeleinden, procedures en voorwaarden, en dat een verzoek om internationale bescherming als opzet heeft internationale bescherming te verlenen aan personen die in hun land van herkomst een vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin koesteren of er een risico lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. In dit verband dient benadrukt dat verzoekende partij, Syrisch staatsburger, in 2015 in Duitsland als vluchteling werd erkend. Bovendien geeft verzoekende partij in het kader van haar huidig verzoek om internationale bescherming duidelijk aan en toe dat de enige reden waarom zij hier internationale bescherming verzoekt, is dat zij reeds jarenlang vergeefs bezig is (met administratie) om haar verblijf hier in België met haar man te regelen.

4.4. Met betrekking tot verzoekende partij haar betoog dat in de bestreden beslissing niet werd nagegaan in welke mate zij naar Duitsland kan terugkeren nu haar verblijfstitel afloopt op 5 oktober 2018, wijst de Raad dat er een onderscheid is tussen de zogenaamde vluchtelingen- dan wel subsidiaire beschermingsstatus enerzijds en de daaraan gekoppelde verblijfstitels anderzijds, een gegeven dat weerklank vindt in het vigerende EU-acquis, waar Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU) in de artikelen 13 en 18 alludeert op het verlenen van de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus en artikel 24 van de richtlijn 2011/95/EU de modaliteiten van de respectieve verblijfstitels regelt. Waar de verblijfstitels blijkens deze Richtlijn in wezen beperkt in de tijd en verlengbaar zijn, is zulks in beginsel niet het geval wat betreft de verleende beschermingsstatus die onverkort blijft gelden zolang er een nood is aan bescherming en slechts in uitzonderlijke, limitatief bepaalde omstandigheden kan worden ingetrokken of beëindigd. Uit de gegevens in het administratief dossier blijkt duidelijk dat verzoekende partij begin oktober 2015 in Duitsland de vluchtelingenstatus heeft verkregen. Uit niets blijkt dat verzoekende partij verhinderd zou zijn om zich terug te begeven naar en zich toegang te verschaffen tot Duitsland, rekening houdende met haar aldaar verkregen vluchtelingenstatus, noch dat zij zich desgevallend, nu haar Duitse verblijfskaart/verblijfstitel recent op 5 oktober 2018 verliep, niet eenvoudig terug in regel zou kunnen stellen mits het vervullen van een aantal formaliteiten. Verzoekende partij toont overigens op generlei wijze aan zich reeds over dergelijke formaliteiten (omtrent een verlenging van haar verblijfskaart) bij de Duitse instanties, bijvoorbeeld bij de Duitse ambassade in Brussel, te hebben geïnformeerd.

De Raad benadrukt dat verzoekende partij de vluchtelingenstatus heeft verkregen in Duitsland, dat als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan haar status en waarvan verzoekende partij gebruik kan maken. Verzoekende partij brengt geen concrete elementen aan die aantonen dat zij, die internationale bescherming geniet in Duitsland, hiertoe geen toegang zou krijgen of gebruik van zou kunnen maken.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg blijkt verzoekende partij geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Duitsland.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting vijf november tweeduizend achttien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS